ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **T. Ch. T.,** zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2017, č. j. 6 A 27/2017 - 57,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2017, č. j. 6 A 27/2017 - 57, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 9. 10. 2013 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 téhož zákona z důvodu, že neplnila účel, pro který jí bylo dlouhodobé vízum uděleno.

[2] Žalovaný vydal dne 30. 12. 2013 rozhodnutí č. j. OAM-2280-15/ZR-2013, kterým zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu a stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. MV-74758-4/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí jako opožděné. Podle Komise bylo posuzované odvolání (ze dne 28. 11. 2014) podáno opožděně. Odvolání bylo zmocněným zástupcem žalobkyně (Mgr. Petr Václavek, advokát) podáno prostřednictvím veřejné datové sítě až dne 1. 12. 2014, tedy po uplynutí lhůty k podání odvolání. Komise dále uvedla, že nepřehlédla, že uvedené podání je nazváno „doplnění odvolání". Součástí spisového materiálu však není žádné dřívější (blanketní) odvolání podané v zákonné lhůtě ve smyslu ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu. Nebyla podána ani žádná žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání.

II.

[4] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud") žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. Zásah spatřovala v tom, že žalovaný nezákonně zasáhl do obsahu spisového materiálu; přepsal počet listů v obsahu spisového materiálu a dále vyjmul blanketní odvolání, které správnímu orgánu odeslala dne 14. 1. 2014 (dále též „blanketní odvolání"). Žalobkyně již dne 14. 1. 2014 doručila prostřednictvím svého zástupce žalovanému (vedle oznámení o převzetí právního zastupování, žádosti o umožnění nahlédnutí do spisového materiálu a plné moci) i odvolání proti rozhodnutí ze dne 30. 12. 2013, č. j. OAM-2280-15/ZR-2013. Ve správním spisu však toto odvolání založeno není, přičemž je přepsán i počet listů ve spisovém materiálu.

[5] Shora označeným rozsudkem městský soud (výrokem I.) vyslovil: „*Určuje se, že zásah žalovaného, spočívající v přepisu počtu listů v obsahu spisového materiálu vedeném pod č.j. OAM-2280/ZR-2013 a vynětí jednoho listu z tohoto spisového materiálu, týkajícího se zásilky právního zástupce žalobkyně odeslané dne 14. 1. 2014, byl nezákonný.*" Výrokem II. pak uložil žalovanému, aby uhradil žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 14 342 Kč.

[6] V odůvodnění městský soud uvedl, že za zásah lze považovat úkony orgánu státní správy v rámci výkonu veřejné moci, které bezprostředně přímo zasahují do právních poměrů dotčených osob. V daném případě je z porovnání předloženého spisového materiálu s důkazy předloženými žalobkyní (fotokopie správního spisu, které byly pořízeny dne 24. 2. 2014) zřejmé, že došlo k přepsání počtu listů u položky č. 16. Původní číslice byla přepsána na číslo 3. Takový přepis je možné učinit pouze úřední cestou, což v daném případě učiněno nebylo. Správní orgán tak porušil pravidla vedení spisového materiálu a dále zasáhl do práva žalobkyně na spravedlivý proces, když jí tímto zásahem do obsahu spisového materiálu mohl znemožnit bránit se proti prvostupňovému rozhodnutí řádným opravným prostředkem (odvoláním). Takový postup žalovaného nelze aprobovat ani z hlediska principu právní jistoty a s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů a veřejné správy. Soud tak dospěl k závěru, že se žalovaný zásahem do spisového materiálu dopustil nezákonného zásahu.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel") kasační stížnost. Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem v tom, že se dopustil nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Podle stěžovatele se nejednalo o nezákonný zásah. Poukázal i

na to, že žalobkyně napadla rozhodnutí o odvolání žalobou proti rozhodnutí u Krajského soudu v Praze. V tomto řízení by se měla posuzovat existence blanketního odvolání. Stěžovatel je nadto názoru, že k vyjmutí blanketního odvolání nedošlo. I na základě údaje o celkové váze zásilky odeslané dne 14. 1. 2014 a gramáží jednotlivých papírů lze dospět k závěru, že jejím obsahem nemohly být jiné listiny, než založené ve správním spise pod č. 16. Soud měl provést navrhované převážení předmětných listin. Soud však takto nepostupoval a ani řádně neodůvodnil, proč převážení neprovedl. Stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, resp. uložení povinnosti vrátit zaplacené náklady řízení v částce 14 342 Kč.

IV.

[8] Žalobkyně podala ke kasační stížnosti vyjádření. Ztotožnila se s rozsudkem městského soudu. Podle žalobkyně jednoznačně došlo k nezákonnému zásahu. Ani navrhované vážení zásilky by na tom nemohlo nic změnit. Ostatně stěžovatel předpokládá, že zástupce žalobkyně používá klasický kancelářský papír, avšak škála gramáží a druhů papíru a obálek je nezměrná a není možné takovou jednoduchou matematickou úvahou konkurovat předmětným fotokopiím spisového materiálu. Žalobkyně má za to, že soud nepochybil, pokud k tomuto důkaznímu návrhu nepřistoupil. Pozastavila se nad přístupem veřejné správy k dané věci.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Řízení před správními soudy je upraveno v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Tento předpis umožňuje podat mj. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

[11] Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je upravena v § 65 a násl. s. ř. s. (dále též „žaloba podle § 65 s. ř. s.“). Podle § 65 odst. 1 s. ř. s.: „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak*.“ Shledá-li soud uvedenou žalobu důvodnou, je oprávněn zrušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), popř. upustit od uloženého trestu nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je upravena v § 82 a násl. s. ř. s. (dále též „žaloba podle § 82 s. ř. s.“). Podle § 82 s. ř. s.: „*Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení*

toho, že zásah byl nezákonný.“ Podle § 85 s. ř. s. je tato žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s.: „*Soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*“

[13] Vztahem uvedených žalob (žaloby podle § 65 s. ř. s. a žaloby podle § 82 s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42. Mj. uvedl, že primát má žaloba podle § 65 s. ř. s.; možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Účastník řízení nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat.

[14] Na uvedený rozsudek navázal zdejší soud v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Aps 4/2011 - 80. I podle tohoto rozsudku je žaloba podle § 82 s. ř. s. subsidiárním prostředkem ochrany před činností veřejné správy. Jestliže proti konkrétnímu aktu veřejné správy existuje jiný prostředek nápravy, nepřichází taková žaloba v úvahu. Jedním z těchto prostředků je nepochybně žaloba podle § 65 s. ř. s. Institut žaloby proti nezákonnému zásahu přitom nemůže být vykládán jako jakási náhražka žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a není proto ani v procesní dispozici účastníka řízení volit, kterou z těchto žalob bude pro sebe považovat za výhodnější a které řízení tedy bude iniciovat. Určujícím kritériem pro podání této žaloby totiž není jakási procesní taktika žalobce, nýbrž povaha napadeného úkonu. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí; sekundární možnost podání úspěšné žaloby podle § 82 s. ř. s. nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba podle § 65 s. ř. s. nepřipadá v úvahu.

[15] Mezi stranami není sporné, že dne 9. 10. 2013 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že neplnila účel, pro který jí bylo dlouhodobé vízum uděleno. Žalovaný vydal dne 30. 12. 2013 rozhodnutí č. j. OAM-2280-15/ZR-2013, kterým zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu a stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. MV-74758-4/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí jako opožděné. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně u Krajského soudu v Praze žalobou podle § 65 s. ř. s., o které krajský soud doposud nerozhodl (řízení je u Krajského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. 46 A 43/2016).

[16] U Městského soudu v Praze pak žalobkyně podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, které městský soud vyhověl nyní posuzovaným rozsudkem ze dne 19. 10. 2017, č. j. 6 A 27/2017 - 57, kterým vyslovil: „*Určuje se, že zásah žalovaného, spočívající v přepisu počtu listů v obsahu spisového materiálu vedeném pod č.j. OAM-2280/ZR-2013 a vynětí jednoho listu z tohoto spisového materiálu, týkajícího se zásilky právního zástupce žalobkyně odeslané dne 14. 1. 2014, byl nezákonný.*“

[17] Předmětem řízení o kasační stížnosti je tedy rozsudek Městského soudu v Praze, jímž tento soud vyhověl žalobě žalobkyně, kterou se domáhala ochrany před nezákonným zásahem.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud neměl žalobu připustit k věcnému projednání.

[19] Jak totiž vyplývá ze shora provedené rekapitulace, předmětné úkony (jež napadla žalobkyně žalobou podle § 82 s. ř. s.) byly činěny v rámci správního řízení, které bylo ukončeno vydáním správního rozhodnutí (rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců bylo jako opožděné zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu a stanovena lhůta k vycestování – viz výše).

[20] Žaloba tedy směřovala proti úkonům správního orgánu směřujícím k vydání rozhodnutí, které judikatura Nejvyššího správního soudu samostatně neumožňuje podrobit (až na odůvodněné výjimky) soudnímu přezkumu v řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s.

[21] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256, uvedl, že „[ú]*čelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí*“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[p]*řezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního.*“

[22] V rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 Aps 2/2013 - 63, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu*“ (obdobně srv. rozsudky ze dne 22. 8. 2007, č. j. 1 Afs 45/2007 - 69, ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65).

[23] Výše uvedenému konvenuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 199/2014 - 81, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010 - 63, či ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 34/2014 - 39). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] *případech, kdy je vedeno řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí, je vyloučeno, aby se adresát rozhodnutí domáhal ochrany před právními následky takového rozhodnutí žalobou podle ust. § 82 a násl. s. ř. s., neboť má možnost domáhat se ochrany podle ust. § 65 a násl. s. ř. s.*“

[24] Z výše uvedených východisek vychází i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu završená nedávným rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As

155/2015 - 160. Podle tohoto rozsudku: „*Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je subsidiární vůči ostatním žalobním typům zakotveným v s. ř. s., které mají proti jejímu podání přednost, a vůči prostředkům ochrany využitelným ještě v řízení před správními orgány. Subsidiarita vůči ostatním žalobním typům znamená, že zásahová žaloba je přípustná teprve tehdy, pokud nepřichází v úvahu podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) a ani podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a a násl. s. ř. s.). Je nepochybné, že ústřední roli v systému žalob podle soudního řádu správního hraje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., nečinnostní žaloba a zásahová žaloba hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne (...). Účastník řízení si tudíž nemůže zvolit, jaký žalobní typ by byl pro něj výhodnější a jaký nakonec využije (srov. např. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, č. 720/2005 Sb. NSS).*“

[25] Primárním prostředkem ochrany proti úkonům veřejné správy je tedy žaloba podle § 65 s. ř. s. V tomto řízení jsou přitom správní soudy oprávněny vedle nezákonnosti napadeného rozhodnutí posuzovat i vady, resp. pochybení správních orgánů předcházející vydání tohoto rozhodnutí. Účastník řízení se tedy v rámci soudního řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. může bránit i proti procesnímu postupu správního orgánu předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí. Převedeno na nyní projednávanou věc, žalobkyně by mohla v žalobě podle § 65 s. ř. s. namítat, že odvolání je nutno považovat za včasné, neboť bylo doplněním blanketního odvolání; že správní orgán pochybil, pokud nezařadil blanketní odvolání do správního spisu, resp. je z něj nepřípustně vyřadil; popř. uplatňovat další podobné námitky, kterými bude zpochybňovat rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného. Pokud by pak soud shledal, že správní orgán neměl odvolání zamítnout jako opožděné, mohl by jeho rozhodnutí zrušit. Žalobkyni by se tedy (při splnění všech zákonných podmínek) mohlo dostat ochrany proti nepřípustně zamítnutému odvolání a tím i proti postupu správního orgánu, který žalobkyně napadala žalobou podle § 82 s. ř. s. (vynětí banketního odvolání, manipulace se spisovým materiálem, atp.).

[26] V této souvislosti nelze nezmínit ani důsledky výkladu městského soudu. Aprobování postupu městského soudu by mohlo vést k tomu, že by účastníci správních řízení mohli napadat žalobou podle § 82 s. ř. s. jakýkoliv úkon učiněný v rámci správního řízení a paralelně napadat žalobou podle § 65 s. ř. s. i výsledek tohoto řízení (správní rozhodnutí). Takový výklad by mohl vést i k opakovanému projednání téže věci před soudem, resp. k rozdrobení (atomizaci) soudního přezkumu. Lze přitom pochybovat o tom, že by takový postup odpovídal zásadě právní jistoty, ekonomie řízení, rychlosti řízení a dalším zásadám ovládajícím řízení před správními soudy.

[27] Městský soud proto pochybil, pokud připustil žalobu podle § 82 s. ř. s. k věcnému přezkumu. Ochranu proti správním rozhodnutím, resp. procesu předcházejícímu jejich vydání, má soud primárně poskytovat v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Takové řízení přitom probíhá u Krajského soudu v Praze. Žalobkyně totiž podala k tomuto soudu žalobu podle § 65 s. ř. s., ve které brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 2. 2016, č. j. MV-74758-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně jako opožděné (řízení je vedeno pod sp. zn. 46 A 43/2016 a doposud nebylo ukončeno).

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před městským soudem byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby. Jak totiž vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, pokud žaloba podle § 82 s. ř. s. směřuje proti úkonům, které nemohou být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem *„musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“ Takovými úkony přitom jsou právě jednotlivé procesní úkony správního orgánu učiněné v rámci správního řízení (viz shora citovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud proto současně žalobu odmítl postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] Kasační soud závěrem dodává, že se výše uvedeným hodnocením nevyjadřuje obecně k přezkoumatelnosti všech aktů, resp. postupů veřejné správy v řízení před správními soudy. Jednání správních orgánů může mít řadu podob, přičemž každé jednání je třeba posuzovat individuálně. Ostatně takto nahlíží na jednání veřejné správy i judikatura Nejvyššího správního soudu, která se od uvedených východisek v některých (odůvodněných) případech odchýlila (viz např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 55, či rozsudek téhož soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 Afs 174/2014 - 27 atp.). V daném případě však k takovému odchýlení není žádný důvod; zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného lze (při splnění zákonných podmínek) poskytnout v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s.

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a žalobu odmítl, rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta. Nejvyšší správní soud dodává, že mu nepřísluší rozhodovat o povinnosti žalobkyně vrátit žalovanému (stěžovateli) částku, kterou jí žalovaný měl uhradit jako náhradu nákladů řízení stanovenou městským soudem. Co se týče žalobkyní uhrazeného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč v řízení před městským soudem, konstatuje zdejší soud, že podle § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Ze spisu městského soudu však vyplývá, že dne 19. 10. 2017 proběhlo (na základě žádosti žalobkyně) před městským soudem ústní jednání. Z toho důvodu nebyly splněny podmínky pro vrácení poplatku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015 - 30).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu